

Mentre el peix es rosteix, preparo l'amanida de tomaca. La brisa és molt suau i encara amb prou feines sacseja la barca. Tinc una ampolla de vi blanc de Cambrils en fresc, i un termos amb cafè. Creua la mar la barca del cap de Sucre que ve de xorrar el tremall. Hi navega el Jaume i els seus dos fills i per la trajectòria suposo que han calat a les roques de Vila-seca.

M'instal·lo a proa de la balandra, encara que sigui la part més incòmoda de l'embarcació. El roquissar del cap de Salou està enlletgit per un munt d'edificacions turístiques, sense cap respecte pel paisatge, de molt mal gust, i aclapara esmorzar davant d'un panorama tan trist. Cal situar-se de cara al mar, amb la vista perduda en el dibuix de l'horitzó o en el fil llunyà de la costa.

Tot està a punt perquè celebri amb tranquil·litat el meu primer esmorzar d'aquest viatge per la Frau. L'horitzó, el llençol blau de la mar, el sol que s'enfila, el pagell rostit, el vi blanc i fresc. Sembla que sigui al bell mig d'un racó idíl·lic. Només falta que s'alci una mica de vent.

Ramon Gomis, Viatge per la Mar de la Frau